

όρκη και στο Σικάγο.

“Ο Τζακ Ντάιαμοντ γύρισε εκεί κάτω, έχοντας στο νου του ένα μεγάλο σχέδιο. “Ο αρχηγός του ο Λέτλι “Οργκεν είχε γίνει πανίχυρος. “Έκανε χρυσές δουλειές με το περίφημο “λάμπουρ ράκετ”. “Ας εξηγήσουμε όμως τί είναι αυτό το “λάμπουρ ράκετ”

“Οι «ράκετες», δηλαδή οι έγκληματες, είναι γκάγκστερς, που προσφέρουν την προστασία τους στους έμπορους, αντί άδρατάτης άμοιρης, ακόμη κι όταν εκείνοι δεν την θέλουν.

Μιά άμορφη μέρα, παραδείγματος χάριν, ένας τζέντλεμαν παρουσιάζεται στους μανάθρες μιας συνοικίας και λέει στον καθένα αυτά περίπου τα ίδια λόγια:

—Είσαστε έφτά μανάθρες στη συνοικία!... “Η δουλειές σας πάνε καλά, μά θα τσακίσουν μόλις παρουσιασθώ ένας δγδοος με πιο μεγάλο μαγαζί και με χαμηλές τιμές. “Έχω την πληροφορία λοιπόν ότι ένας καινούργιος μανάθρες θ’ ανοίξει ένα τεράστιο μαγαζί στην άρχη της συνοικίας... Πληρώστε μου πενήντα δολάρια το μήνα κι ο καινούργιος αυτός μανάθρες θα υποχρεωθεί νά πάη να στήση άλλοις τόν πάγκο του...

Τό θύμα τις περισσότερες φορές δέχεται. Τόν πρώτο μήνα πληρώνει τά πενήντα δολάρια. Τόν δεύτερο όμως, του ζητάνε έξιήντα! “Αν άρνηθώ, οι «ράκετες» του λένε μ’ ένα πονηρό χαμόγελο:

—“Όπως θέλετε, μά θα μετανοήσετε...

Και πράγματι. Την άλλη μέρα, τά λάτixa του αυτοκινήτου, που μοιράζει τις παραγγελίες του μανάθρη, σκάνε, σαν να τά τρύπησαν άόρατα χέρια. Τά φρούτα του άρχίζουν να σαπίζουν. Τό μαγαζί του άφανίζεται... Τά βιβλία του παίρνουν άξασφα φωτιά και γίνονται στάχτη!

“Έτσι, όταν οι «ράκετες» ξαναπεράσουν από τό μαγαζί του, γιά να τόν ρωτήσουν άν χρειάζεται τίποτα, ο έμπορος σκύβει τό κεφάλι και πληρώνει ό,τι του ζητήσουν...

“Έκείνη την εποχή λοιπόν ο Λέτλι “Οργκεν εξέθιάζε όλους τους έμπορους του Σικάγου. Κι οι «φόροι» τους τόν είχαν κάνει θαύματα!...

“Ο Λέτλι “Οργκεν είχε εφευρέσει κι ένα άλλο πρωτότυπο σύστημα. Παρουσιάζόταν σ’ έναν εργοστασιαρχή και του έλεγε ότι επιθυμούσε πάρα πολύ να παίρη τά μιά τάμ κερδών του εργοστασίου του! “Εκείνος βέβαια στην άρχη άρνιόταν. “Ο άνόητος! Την άλλη μέρα οι γκάγκστερς παρέσυραν τους εργάτες σέ γενική άπεργία, σκότωσαν τους άπεργοσπάστες, τρομοκράτησαν τους δειλούς και τό εργοστάσιο έμεινε κλειστό μιά έβδομάδα. “Ο εργοστασιαρχής τότε, μπροστά σόν κίνδυνο της χρεοκοπίας, δέχόταν τό μοίρασμα των κερδών του με τόυ γκάγκστερς...

“Ο Τζακ Ντάιαμοντ λοιπόν, γιά να πάρη την άρχηγία των κακούργων, συλλογίσθηκε να πάη με τό μέρος των βιομηχανών. “Εκείνες τις μέρες, τόν “Οκτώβριο του 1927, οι σοφαστζήδες του Σικάγου είχαν κηρύξει άπεργία και ζητούσαν διπλάσιο μισθό για ν’ άποτελειώσουν δέκα καινούργιους ούρανοξύστες. Αυτή την άπεργία την είχε οργανώσει ο Λίτλι “Οργκεν. Μά ο Τζακ Ντάιαμοντ, άν κι εξακολουθούσε να του κάνη τό φίλο, συνεννοήθηκε με τους ιδιοκτήτες των ούρανοξυστών, τους πήρε άρκετές χιλιάδες δολάρια κι ένα βράδυ παρέσυρε τόν Λέτλι “Οργκεν σ’ ένα μπάρ της Ντρήμοντ Στρήτ. Μπροστά σ’ αυτό τό μπάρ στεκόταν ένα κλειστό αυτοκίνητο. “Ο “Οργκεν κι ο Ντάιαμοντ ήπιαν μερικά λαθρεμπορικά ούισκυ κι έπειτα βγήκαν από εκείνο τό ύποπτο κέντρο. Μπροστά τραβούσε ο “Οργκεν. Μόλις όμως έκανε μερικά βήματα τό πεζοδρόμιο, από την πορτιέρα του αυτοκινήτου βγήκε η κάννα ενός όπλοπολυβόλου κι άντήχησε άμέσως μιά όμορφονιά. “Ο “Οργκεν σωριάστηκε αιμόφυρτος στο πεζοδρόμιο! Την ίδια στιγμή τό αυτοκίνητο χάθηκε με ίλιγγιώδη ταχύτητα στο βάθος του δρόμου... “Ο Τζακ Ντάιαμοντ ήταν τώρα ο άρχηγός των γκάγκστερς του Σικάγου.

Περιττόν είνε ν’ άναφέρη κανείς ότι αυτός είχε οργανώσει τη δολοφονία του Λέτλι “Οργκεν. “Όπως δέ άπεκαλύφθη μετά τό θάνατό του, είχε ζητήσει από τους “Γορίλλες του Μπρόκλιν» μιά μικρή βοήθεια γιά τη δολοφονία αυτή κι οι τρωμεροί αυτοί γκάγκστερς της Νέας Υόρκης κατέβηκαν στο Σικάγο και εξακαθάρισαν, πρός χάριν του, τόν “Οργκεν.

“Αποτέλεσμα της δολοφονίας αυτής, ήταν να σπάση άμέσως η άπεργία των σοφαστζήδων και να δεχθώ ο Τζακ Ντάιαμοντ τά συγχαρητήρια των ιδιοκτητών των δέκα μιστελειωμένων ούρανοξυστών του Σικάγου.

Μ’ αυτόν τόν τρόπο, ο «δολοφόνος των χιλίων και μιάς γυναικών», έγινε «βασιλεύς του ύποκόσμου». Μά και με τόν ίδιο τρόπο άναγκάσθηκε να παρωχηρήση τη θέσι του στόν “Αλ Καπόνε. Δολοφονήθηκε δηλαδή κι αυτός με τη σειρά του από μπράβους του Καπόνε.

ΤΖΩΝ ΠΗΡΣΟΝ

ΑΡΗΤ' ΑΘΕΜΙΤΑ

ΣΑΥΤΡΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΣΤΗ ΣΕΛΗΝΗ

Σελήνη, που φωτās τόσο καιρό
Στό άπειρο, σαν λάμπα, κρεμασμένη
Πού σ’ έχουν γιά προστάτην ιερό
Οί άστεγοί κι’ οί Σεληνισμένοι.

“Όπου και σ’ δεν έκανες ποτέ
“Ός τώρα μ’ άπεργία, ώ Σελήνη,
Πού χάνονται γιά σέ οί ποιητά
Γιατ’ όμοιοκατάληκτες με τό “Έκείνη.

Δέν θέλω από σένα, δέν ζητώ
Τ’ άσπμι που σκορπās στη Γη άπάνω,
Γιά σένα, είνε δάρο περιττό,
Γιά μένα, είνε ψηλά και δέν τό φτάνω!

“Ας χάνεται με σέ κάθε χαζός,
Τόν κόσμο γιά μ’ άκτίνα σου άς δίνει,
“Εγώ—τί νά σου πώ!—είμαι πεζός
Κι’ αυτό μόνο ζητώ γιά έλεημοσύνη:

—Καλά να μάς φωτās και μοναχή
Νά δίης λίγο φως και στά φανάρια
Και έτσι να μη πέφτουμ’ οί φτωχοί
Μέσα στούς λάκκους, πάνω στ’ άγκωνάρια!

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

1
“Αν μελαγχολείς πολύ
και θελήσεις να γελασής,
τρέξε άμέσως στη Βουλή,
λίγες ώρες να περάσής.

2
Μιά γυναίκα άν άγαπησεί
κι’ έχεις πόνο, έπιθυμία,
γιατρικό θά βρής επίσης,
άγαπώντας... άλλη μιά!

ΝΟΣΟΚΟΜΟΙ

“Όλες μας η κυρίες λένε τώρα,
Κι’ η πιο τρελλές και πιο ώμορφες άκόμη,
Πώς άμα έλθει του πολέμου θά γίνη,
Θά πάν εύθους να γίνουν νοσοκόμοι.

Κι’ εγώ τους λέω: —Δέν πρόσεμα ποτέ μου
Πώς τέτοιο πράγμα άνάποδο θά γίνη,
Νά μάς γιατίρεύετ’ έν καιρό πολέμου—
“Εσείς, που μάς πληγόνετ’ έν ειρήνη!

ZACHARI

Κι’ άν άκριβαίν’ η ζάχαρη, καμωρωτή μου φίλη,
“Εγώ δέν δίνω έναν παρά.—“Έχω τά δυό σου χείλη.

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΟ

Τό ζαχαρένιο στόμα σου μου λέει:
—“Η φλόγα της άγάπης δέν σέ καίει,
Μένεις στά τόσα χάδια μου ψυχρός!...

Και σ’ άπαντά: —“Η τόση ζέση φτάνει
Θές κι’ η φωτιά αυτή να με ζεκάνη;
Κακός γι’ άγάπη, μάτια μου, καιρός!

ΣΕ ΜΙΑ ΣΥΡΙΑΝΗ

Στό Ζάππειο μάς ζούρανες με τά καμώματά σου,
Της Σύρου Φραγκοπαναγιά και της Αλυγύπου μούμα...
Μ’ άρέσουνε τά νάζια σου, μ’ άρέσει η ώμορφιά σου,
“Αλλά μ’ άρέσουν πιο πολύ... τά Συριανά λουκουμάκια!

MENOU

(Του Πασχαλινού γεύματος της “Ιεράς Συνόδου)

Χαϊβίρι μαύρο, κόκκινο, έλης με δίχως λάδι,
σαλάτα έκ χορταρικών και μόνον με γλυκάδι,
σκόρδα, κρομμύδια, λάχανα, τηγανιτά χορτάρια
και κρέας δίχως βούτυρο και με κουικιά βρεχτάρια,
κρασί τόν οίνον της Κανά, άκένωτων τουτέστι,
και μουσικήν άρμόζουσαν πρός τό Χριστός “Ανάστη.
“Ιδού λοιπόν έκ περισσοú και δη ως έκ παρόδου,
τό γεύμα τό διδόμενον στά μέλη της Συνόδου.